

σεως, ἐν οἷς δὲ αὐτὸν ἔπταισε βουλευσάμενος κακῶς, ἱκανὸν ἐστὶ τὸ,

Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γὰρ τοι ἔγωγες
Πολλ' ἀπεμυθεύμην.

κθ'. Ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι δεῖ τὸν φίλον, καὶ πότε
τῷ τόνῳ χρῆσθαι τῆς παρρησίας, ὅταν ἠδονῆς ἢ ὀργῆς ἢ ὑβρε-
ως ἐπιλαδέσθαι φερομένης οἱ καιροὶ παρακαλῶσιν ἢ κολοῦσαι
2 φιλαργυρίαν, ἢ πρὸς ἕξιν ἀντισχεῖν ἀνόητον. Οὕτως ἐπαρρη-
σιάζετο Σόλων πρὸς Κροῖσον ὑπ' εὐτυχίας ἀδεδαίου διεφθορότα
3 καὶ τρυφῶντα, τὸ τέλος ὀραῖν κελεύσας. Οὕτως Σωκράτης
Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγεν ἀληθινὸν ἐξελεγχ-
4 μένου, καὶ τὴν καρδίαν ἀνέστρεφε. Τοιαῦτα τὰ Κύρου πρὸς
Κυαζάρην, καὶ τὰ πρὸς Δίωνα Πλάτωνος, ὅτε λαμπρότατος
ἦν καὶ πάντας εἰς ἑαυτὸν ἀνθρώπους ἐπέστρεφε, διὰ τὸ κάλ-
λος τῶν πράξεων, καὶ τὸ μέγεθος, παρακελευομένου φυλλάτ-
τεσθαι καὶ δεδιέναι τὴν αὐθάδειαν, ὡς ἐρημῖα ξύνοικον.
5 Ἐγραψε δὲ καὶ Σπεύσιππος αὐτῷ, μὴ μέγα φρονεῖν, εἰ πολὺς
αὐτοῦ λόγος ἐστὶν ἐν παιδαρίοις καὶ γυναῖοις, ἀλλ' ὀραῖν, ὅπως
ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ καὶ νόμοις ἀρίστοις κοσμήσας Σικελί-
6 αν εὐκλεᾶ θῆσει τὴν Ἀκαδημίαν. Εὐκτος δὲ καὶ Εὐλαιο, ἐ-
ταῖροι Περσέως, εὐτυχεῦντι μὲν ἀεὶ πρὸς χάριν ὁμιλοῦντες καὶ
συνεπινεύοντες, ὡσπερ οἱ λοιποὶ, παρηκολούθουν· ἐπεὶ δὲ Ῥω-
μαίοις συμβαλὼν περὶ Πύδναν ἔπταισε καὶ ἔφυγε, προσπε-
σόντες ἐπετίμων πικρῶς, καὶ ἀνεμίμησκον, ὧν ἐξήμαρτεν ἢ
παρείδεν, ἕκαστον ἐξουειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἀν-
θρώπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς ἀμφοτέρους τῷ ξιφιδίῳ παίων
ἀνεῖλεν.

λ'. Ὁ μὲν οὖν κοινὸς οὕτω διαρίσθω καιρὸς οὗς δὲ παρέ-
χουσιν αὐτοὶ πολλάκις, οὐ γρὴν προῖεσθαι τὸν κηδόμενον φίλον,
2 ἀλλὰ χρῆσθαι. Καὶ γὰρ ἐρώτησις ἐνίοις καὶ διήγησις, καὶ ψό-
γος ὁμοίων ἐφ' ἑτέροις ἢ ἔπαινος, ὡσπερ ἐνδόσιμον εἰς παρρη-
3 σίαν ἐστίν. Οἷον ἐλθεῖν Δημάρατον εἰς Μακεδονίαν εἰς Κροῖ-
σον.

12. Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε) Π. Γ. 108.
κθ' 2. Σόλων πρὸς Κροῖσον) Ἡρόδοτ.
1, 30—32.

3. Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε—ἀνέ-
στρεφε—) Ἐκ τοῦ Πλάτων. ἑλήρθη. Σοκρῆ.
σελ. 333. ὅπου λέγει αὐτοῦ ὁ Ἀλκιβιάδης
«ὅταν γὰρ ἄλλοῦ (Σωκράτους), ποῦ μοι
μᾶλλον ἢ τῶν κορυθαυγιῶντων ἦτε καρ-
διά κηδῶ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν
λόγων τῶν τούτου.» Ἐν βίῳ Ἀλκιβ. Πλού-
ταρχ. Ὁ δὲ Σωκράτης ἔρωσ — ὡς μὲν
ἔρτάει τοῦ Ἀλκιβιάδου εἰς εὐφροσύνην, ἀ-

πτεμένων τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ τὴν καρ-
δίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων.»

4. Δεδιέναι τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημῖα
ξύνοικον) Πλάτων. Ἐπιστολῆ Δ. λέγει
«Μὴ οὖν λανθανέτω σε, ὅτι διὰ τοῦ ἀ-
ρέτκειν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ πράττειν
ἐστὶν ἢ δ' αὐθάδεια ἐρημῖα ξύνοικος.»

5. Σπεύσιππος — εὐκλεᾶ θῆσει τὴν Ἀ-
καδημίαν) Ἰδε περὶ Σπασσιππου Διογ.
Λαέρτιον Δ', 5.

6. Εὐκτος καὶ Εὐλαιο) Ἰδε Πολύβ. κθ'.

λ'. 3. Δημάρατον εἰς Μακεδονίαν ἐκ

θου λέγουσι, καθ' ὃν χρόνον ἐν διαφορᾷ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν ὁ Φίλιππος ἦν ἀσπασαμένου δὲ αὐτὸν τοῦ Φιλίππου, καὶ πυθομένου, πῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν ὁμοιοῦσας οἱ Ἕλλη- 4
νες, εἰπεῖν τὸν Δημάρατον εὖνουν ὄντα καὶ συνήθη, Πάνυ γοῦν, ὦ Φίλιππε, καλὸν ἐστὶ σοὶ πυθάνεσθαι περὶ τῆς Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων ὁμοφροσύνης, τὴν δ' οἰκίαν περιορᾶν τὴν σεαυ-
τοῦ τσαύτης στάσεως καὶ δεχνοῖας γέμουσαν. Εὖ δὲ καὶ 4
Διογένης, ὅς, ἐπεὶ παρελθὼν εἰς τὸ τοῦ Φιλίππου στρατόπε-
δον, ὅτε τοῖς Ἕλλησιν ἐδάδιζε μαχοῦμενος, ἀνήχθη πρὸς αὐ-
τὸν, ὁ δὲ ἀγνοῶν ἠρώτησεν, εἰ κατάσκοπός ἐστι, Πάνυ μὲν οὖν,
ἔφη, κατάσκοπος, ὦ Φίλιππε, τῆς ἀβουλίας σου καὶ τῆς ἀνοί-
ας, δὲ ἢ οὐδενὸς ἀναγκάζοντος, ἔρχη περὶ βασιλείας καὶ
τοῦ σώματος ὧρα μιᾶ διακυβεύσων. Τοῦτο μὲν οὖν ἴσως σφο- 5
δρότερον.

λβ'. Ἐτερος δὲ καιρὸς ἐστὶ νουθεσίας, ὅταν ὑπ' ἄλλων λοι-
δορηθέντες, ἐφ' οἷς ἀμαρτάνουσι, ταπεινοὶ γένωνται, καὶ συστα-
λῶσιν. Ὡς χρῆστο ἂν ἐμμελῶς ὁ χαρίεις, τοὺς μὲν λοιδοροῦν- 2
τας ἀνυπόκριτων καὶ διακρούμενος, ἰδίᾳ δὲ αὐτὸς ἀπτόμενος
τοῦ φίλου, καὶ ὑπομιμνήσκων, ὡς, εἰ διὰ μηδὲν ἄλλο προ-
σεκτέον ἐσὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὡσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ
γαίρ ἐστι τούτοις τὸ στόμα διαῖραι, τί δὲ προσειπεῖν, ἂν ἀφῆς
ταῦτα καὶ ῥίψης, ἐφ' οἷς κακῶς ἀκούεις; Γίνεται γὰρ οὕτως 3
τὸ μὲν λυπηρὸν τοῦ λοιδοροῦντος, τὸ δὲ ὠφέλιμον τοῦ νουθετοῦν-
τος. Ἐνιοὶ δὲ κομψότερον, ἄλλους ψέγοντες, ἐπιστρέφουσι τοὺς 4
συνήθεις· κατηγοροῦσι γὰρ ἐτέρων, ἃ πράττοντας ἐκείνους ἴσασιν. 5
Ὁ δ' ἡμέτερος καθηγητὴς Ἀμμώνιος ἐν θειλινῇ διατριβῇ τῶν
γνωρίμων τινῶς αἰσθόμενος ἠριστηκότας οὐχ ἀπλοῦν ἄριστον,
ἐκέλευσεν ἰδίᾳ παιδί πλιγᾶς ἐμβαλεῖν τὸν ἀπελεύθερον, ἐπεικῶν,
ὅτι χωρὶς ὄξους ἀριστῶν οὐ δύναται καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς ἀπέ-
βλεψεν, ὥστε τῶν ἐνόχων ἀψασθαι τὴν ἐπιτίμησιν.

λδ'. Ἐτι τοίνυν εὐλαβητέον ἐστὶν ἐν πολλοῖς παρόρησις
χρησθαι πρὸς φίλον, ἐνθυμούμενον τὸ τοῦ Πλάτωνος· ἐπεὶ γὰρ
ὁ Σωκράτης ἠψατό τις τῶν συνήθων σφοδρότερον ἐπὶ ταῖς τρα-

Κορίνθου) Πλουτάρχ. Ἄποφθ. καὶ ἐν βίῳ
Ἀλιεάνδρου. Τὸν Δημάρατον τοῦτον τοῖς
προδόταις τῶν Ἑλληνίδων πόλεων συγ-
καταλέγει ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφ.
λόγῳ.

4. Διογένης — διακυβεύσων) Ὁ Πλού-
ταρχος ἐν τῷ περὶ Ἐξορ. λέγει «Τί δὲ;
Διογένης οὐκ εἶχε παρόρησιαν; ὅς εἰς τὸ
τοῦ Φιλίππου στρατόπεδον παρελθὼν, ὁ

πηνίκα μαχοῦμενος ἐχώρει τοῖς Ἕλλησι,
καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναχθεῖς ὡς κατάσκοπος,
«Ναὶ κατάσκοπος, ἔφη, τῆς ἀπληστίας ἀ-
φῆχαι αὐτοῦ καὶ τῆς ἀφροσύνης, ἤκοντος
ἐν βραχεί χρόνῳ διακυβεῖσθαι περὶ τῆς
ἡγεμονίας ἅμα καὶ τοῦ σώματος.» Ἴδε
καὶ Ἐπικτῆτ. Διατριβ. Α, 24, καὶ Γ,
22, καὶ Διογ. Λαέρτ. 5. 43.

πέζαις διαλεγόμενος, Οὐκ ἄμεινον ἦν, ὁ Πλάτων ἔφη, ἰδία τού-
 τα λελέχθαι, καὶ ὁ Σωκράτης, Σὺ δέ, εἶπεν, οὐκ ἄμεινον ἂν
 ἐποίησας ἰδία πρὸς ἐμὲ τούτο εἰπών, Πυθαγόρου δὲ τραχύτερον
 ἐν πολλοῖς γνωρίμῳ προσενεχθέντος, ἀπάγξασθαι τὸ μεираκι-
 2 λον λέγουσιν· ἐκ τούτου δὲ μηδέποτε τὸν Πυθαγόραν αὐθις ἄλ-
 λου παρόντος ἄλλον νοουθετῆσαι. Δεῖ γάρ, ὡς νοσήματος οὐκ
 εὐπρεποῦς, τῆς ἀμαρτίας τὴν νοουθετήσιν καὶ ἀποκάλυψιν ἀ-
 πόρρητον εἶναι, καὶ μὴ πανηγυρικὴν, μηδ' ἐπιδεικτικὴν, μηδὲ
 μάρτυρας καὶ θεατὰς συνάγουσαν. Οὐ γὰρ φιλικὸν, ἀλλὰ σο-
 φιστικὸν, ἀλλοτρίοις ἐνευδοκιμεῖν σφάλμασι, καλλωπιζόμενον
 πρὸς τοὺς παρόντας· ὡσπερ οἱ χειρουργοῦντες ἐν τοῖς θεατροῖς
 3 ἰατροὶ πρὸς ἐργολαβίαν. Ἄνευ δὲ τῆς ὑβρείως, ἣν οὐδεμιᾶ θε-
 ραπείᾳ προσεῖναι δίκαιόν ἐστι, καὶ τὸ τῆς κακίας σκεπτέον
 4 φιλονεικῶν καὶ αὐθαδῶν. Οὐ γὰρ ἀπλῶς νοουθετούμενος ἔρωις
 μᾶλλον πιέζει, κατ' Εὐριπίδην, ἀλλ' ἐν νοουθετῇ τις ἐν πο-
 λλοῖς καὶ μὴ φειδόμενος, πᾶν νόσημα καὶ πᾶν πάθος εἰς τὸ ἀ-
 5 ναίσχυντον καθίστησιν. Ὡσπερ οὖν ὁ Πλάτων τοὺς παρασκευ-
 ᾶζοντας ἐν τοῖς νέροις αἰσχύνῃν γέροντας αὐτοὺς ἀξιοὶ πρῶτου
 αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους· οὕτω τῶν φίλων ἢ δυσωπουμένη παρ-
 ῥησία δυσωπεῖ μάλιστα, καὶ τὸ μετ' εὐλαβείας, ἀτρέμα προσι-
 ἔναι, καὶ ἄπτεσθαι τοῦ ἀμαρτάνοντος, ὑπερείπει καὶ διεργά-
 ζεται τὴν κακίαν ἀναπιμπλαμένην τοῦ αἰδεῖσθαι τὸν αἰδούμενον.
 6 Ὅθεν ἄριστα μὲν ἔχει τὸ,

Ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι.

Ἡκιστα δὲ πρέπει γαμετῆς ἀκουούσης ἀνδρα, καὶ παιδῶν ἐν ὄ-
 ψει πατέρα, καὶ ἐραστὴν ἐρωμένου παρόντος, ἢ γνωρίμων δι-
 7 ὀασκαλον ἀποκαλύπτειν. Ἐξίστανται γὰρ ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς
 8 ἐλεγχόμενοι, παρ' οἷς εὐδοκιμεῖν ἀξιοῦσιν. Οἶμαι δὲ, καὶ Κλεῖ-
 9 τος οὐχ οὕτω παροξύνει διὰ τὸν οἶνον, ὡς ὅτι πολλῶν παρόν-
 των ἐδόκει κολούειν τὸν Ἀλέξανδρον. Καὶ Ἀριστομένης ὁ Πτο-
 λεμαίου καθηγητῆς, ὅτι νυστάζοντα πρεσβείας παρούσης, ἐπέ-

λβ'. Πυθαγόρας) Ἄπαξ τότε μνημο-
 νεύεται ἐνταῦθα. Τὴν δὲ τῶν Πυθαγορεί-
 ων προσοχὴν εἰς τὸ νοουθετεῖν καὶ ἐπι-
 πλῆττειν τοὺς νέους ἀναφέρει καὶ ὁ Ἰαμ-
 βλιχ. ἐν β'. Πυθαγ. § 101. Ἀναφέρει δὲ
 τοῦτο καὶ ὁ Ἀντώνιος ΙΑ', 18. «Δεῖ δὲ
 μήτε εἰρωνικῶς αὐτὸ (τὸ παρακινεῖν) προ-
 εῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ φιλοστόρ-
 γως καὶ ἀσθήτως τῇ ψυχῇ· καὶ μὴ ὡς ἐν
 σχολῇ, μηδὲ ἵνα ἄλλος παραστὰς θαν-
 μάσῃ, ἀλλ' ἅει τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐν
 ἄλλοι τινὲς περιεστήτωσι.»

4. Νοουθετούμενος ἔρωις μᾶλλον πιέζει,
 κατ' Εὐριπίδην) Ἐμιμήθη τότε ὁ Μέναν-
 δρος εἰπών· «Φύσει γὰρ ἐς' ἔρωις τοῦ
 νοουθετοῦντος κωφόν.»

6. Ἄγχι σχῶν κεφαλὴν) Ὀδύσ. Δ,
 157. Δ'. 70. P. 592

8. Κλεῖτος — Ἀλέξανδρον) Ἴδε Ἀρρί-
 αν. Η'. 9.

9. Ἀριστομένης ὁ Πτολεμαίου καθη-
 γητῆς) Ἴδε Πολύβ. ΙΕ', 29 καὶ ΙΖ', 35,

στησεν ἐξεγείρων, λαβήν τινα παρέσχε τοῖς κόλαξι, προσπει-
 ουμένοις ἀγανακτεῖν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, καὶ λέγουσιν, εἰ το-
 σαῦτα κοπιῶν καὶ ἀγρυπνῶν κατηνέχθης, ἰδίᾳ σε νουθετεῖν ὀ-
 φείλομεν, οὐκ ἐναντίον ἀνθρώπων τοσούτων προσφέρειν τὰς χεῖ-
 ρας. Ὁ δὲ φαρμάκου κύλικα πέμψας, ἐκέλευσεν ἐκπιεῖν τὸν
 ἄνθρωπον. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὸν Κλέωνα τοῦτο ἐγκαλεῖν¹⁰
 φησιν, ὅτι

Ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγει,
 καὶ παροξύνει τοὺς Ἀθηναίους. Διὸ δεῖ σφόδρα φυλάττεσθαι καὶ¹¹
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων, τὸ μὴ παρεπιδεικνυσθαι μηδὲ δημα-
 γωγεῖν, ἀλλ' ὀνησιφόρως καὶ θεραπευτικῶς χρῆσθαι τῇ παρρη-
 σίᾳ βουλομένους. Καὶ μὴν ὅπερ ὁ Θουκυδίδης τοὺς Κορινθί-¹²
 οὺς λέγοντας περὶ αὐτῶν πεποίηκεν, ὡς ἄξιοι εἰσιν ἑτέροις ἐπε-
 νεγκεῖν φόγον, οὐ κακῶς εἰρημέγον, ἔδει παρεῖναι τοῖς παρρη-
 σιαζομένοις. Λύσανδρος μὲν γὰρ, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸν ἐκ Με-¹³
 γάρων ἐν τοῖς συμμάχοις παρρησιαζόμενον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος,
 ἔφη τοὺς λόγους αὐτοῦ πόλεως δεῖσθαι παρρησίᾳ δὲ παντὸς
 ἀνδρός ἤθους ἴσως ρεῖται, καὶ τοῦτ' ἀληθέστατόν ἐστιν ἐπὶ
 τῶν ἑτέρους νουθετούντων καὶ σωφρονιζόντων λεγόμενον. Ὁ γοῦν¹⁴
 Πλάτων ἔλεγε νουθετεῖν τῷ βίῳ τὸν Σπεύσιππον ὡσπερ ἀ-
 μέλει καὶ Πολέμωνα Ξενοκράτης ὀφθεις μόνον ἐν τῇ διατριβῇ
 καὶ ἀποβλέψας πρὸς αὐτὸν, ἐτρέψατο καὶ μετέθηκεν. Ἐλαφροῦ¹⁵
 δὲ καὶ φαύλου τὸ ἦθος ἀνθρώπου, λόγῳ παρρησίας ἀπτομένου,
 περίεστι προσακοῦσαι τὸ,

Ἄλλων ἰατρός, αὐτὸς ἔλκεσι βρύων.

λγ'. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεὶ φαύλους γε ὄντας αὐτοὺς ἑτέροις τε
 τοιούτοις ὀμιλοῦντας ἐξάγει τὰ πράγματα πολλάκις εἰς τὸ νου-
 θετεῖν, ἐπιεικέστατος ἂν εἴη τρόπος ὁ συνεμπλέκων καὶ συμπε-
 ριλαμβάνων ἀμηγέπη τῷ ἐγκλήματι τὸν παρρησιαζόμενον ἐν ᾧ
 λέλεχται καὶ τὸ,

Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα Σούριδος ἀλκῆς;
 καὶ τό,

— νῦν δ' οὐδ' ἐνός ἄξιοι εἰμὲν

Ἐκτορος. —

12. Ὁ Θουκυδίδης) Δ'. 70, «Καὶ ἄμα, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, νομίζομεν ἄξιοι εἶναι τοῖς πέλας φόγον ἐπενεγκεῖν.»

13 Λύσανδρος.) Ἐν ἀπηρθέηματι. «Μεγαρέως δὲ ἀνδρὸς ἐν κοινῷ συλλόγῳ παρρησία χρησαμένῳ πρὸς αὐτὸν, Οἱ λόγοι σου, εἶπε, πόλεως δέονται ἢ ὁ αὐτὸς δὲ ἐν βίῳ Ἀγησίλαου ἀποδίδει τοῦτο εἰς τὸν Ἀγησίλαον.»

14. Πολέμωνα Ξενοκράτην) Διογ. Λαέρτ. Δ, 16. Ἐπικτήτ. Διατριβ. Γ'. 1.

15. Ἄλλων ἰατρός.) Εὐριπίδειον κατὰ Σουίδα.

λγ'. Τυδείδη, τί παθόντες) Ἰλιάδ. Α. 313.

—Νῦν δ' οὐδ' ἐνός ἄξιοι εἰ μὲν Ἐκτορος) Ἰλ. ε'. 234.

Καὶ ὁ Σωκράτης οὕτως ἀτρέμα τοὺς νέους ἤλεγχε, ὡς μηδ' αὐτὸς ἀπηλλαγμένος ἀμαθίας, ἀλλὰ μετ' ἐκείνων οἰόμενος δεῖν ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ζητεῖν τὸ ἀληθές. Καὶ γὰρ εὐνοίαν καὶ πίστιν ἔχουσιν οἱ τὰ αὐτὰ μὲν ἀμαρτάνειν, ἐπανορθοῦσθαι δὲ τοὺς φίλους ὥσπερ αὐτοὺς δοκοῦντες. Ὁ δὲ σεμνῶν ἐαυτὸν ἐν τῷ κολούειν ἕτερον, ὡς δὴ τις εἰλικρινῆς καὶ ἀπαθῆς, ἂν μὴ πολὺ καθ' ἡλικίαν ἢ προήκων, μηδὲ ἔχων ἀρετῆς ὁμολογούμενου ἀξίωμα καὶ δόξης, ἐπαχθῆς φωνεῖς καὶ βαρὺς, οὐδὲν ὠφέλησεν. Ὅθεν οὐχ ἀπλῶς ὁ Φρόνις ἐνέβαλε τὰ περὶ αὐτὸν ἀτυχήματα, δι' ὀργὴν ἐπιχειρήσαντος ἀνελεῖν τὸν πατέρα, καὶ ταχὺ μεταγνόντος.

Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν κηλοίμην

ἵνα μὴ δοκῆ νουθετεῖν ἐκεῖνον, ὡς αὐτὸς ἀπαθῆς ὢν ὑπ' ὀργῆς καὶ ἀναμάρτητος. Ἐνδύεται γὰρ ἠθικῶς τὰ τοιαῦτα, καὶ μᾶλλον εἰκουσι τοῖς ὁμοιοπαθεῖν, ἀλλὰ μὴ περιφρονεῖν δοκοῦσιν. Ἐπεὶ δὲ οὕτε φῶς λαμπρὸν ὄμματι φλεγμαίνουσι προσοιστέον, οὕτ' ἐμπαθῆς ψυχὴ παρρησίαν ἀναδέχεται καὶ νουθεσίαν ἄκρατον, ἐν τοῖς χρησιμωτάτοις ἐστὶ τῶν βοηθημάτων ὁ παραμιγνύμενος ἐλαφρὸς ἔπαινος ὥσπερ ἐν τούτοις,

Ἕμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίεται Σουρίδος ὀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἔδουτες ἀνὰ στρατόν· οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ἄνδρὶ μαχεσσαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη
Αυγρὸς ἔων ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι περὶ κῆρι.

7 Καί,

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον, ἰδὲ πτερόεντες αἰστιά,
Καὶ κλέος, ᾧ οὐ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ;

8 Σφόδρα δὲ ἐμφανῶς ἀνακαλεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς ὑποφερομένους,

Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλεῖν, αἰνίγματα;

Καί

Ὁ πολλὰ δὴ τλάς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;

9 Οὐ γὰρ μόνον ἀνίστη τῷ ψόγῳ τὸ τραχὺ καὶ κελευστικόν, ἀλλὰ καὶ ζήλου ἐμποιεῖ πρὸς ἑαυτὸν αἰδουμένῳ τὰ αἰσχρὰ τῆ τῶν καλῶν ὑπομνήσει, καὶ παράδειγμα ποιουμένῳ τῶν βελτιόνων ἑαυτόν. Ὅταν δὲ ἑτέρους, οἷον ἡλικίας ἢ πολίτας ἀντιπαραβάλλωμεν ἢ συγγενεῖς, ἄχθεται καὶ διαγριαίνεται τὸ φιλόνητον

6 Ἕμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ.) Ἰλ. Ν. 416.

7 Πάνδαρε ποῦ τοι τόξον. Ἰλ. Ε'. 171.

8 Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ) Εὐριπ. Φρόν. 1682.

— Ὁ πολλὰ δὴ τλάς) Εὐριπιδ. Ἡρακλ. Μαινόμ. 1250.

τῆς κακίας· καὶ τοῦτο πολλάκις εἶωθεν ὑποφωνεῖν μετ' ὀργῆς,
 Τί οὖν οὐκ ἄπει πρὸς τοὺς ἐμοῦ κρείττονας, ἐμοὶ δὲ μὴ παρέ-
 χεις πράγματα; Φυλακτέον οὖν ἐτέρους ἐπαινεῖν, παρρησιαζό- 11
 μενον πρὸς ἐτέρους, ἂν μὴ νῆ Δία γονεῖς ὡσιν ὡς Ἀγαμέμνων,

Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γέινατο Τυδεύς.

καὶ ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὀδυσσεύς,

Σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς καταισχύνων γένους,

Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;

λδ'. Ἡκιστα δὲ προσήκει νουθετούμενον ἀντινουθετεῖν, καὶ
 παρρησία παρρησίαν ἀντεκφέρειν· ταχὺ γὰρ ἐκκαίει καὶ ποιεῖ
 διαφορὰν καὶ ὄλως οὐκ ἀντιπαρρησιαζομένου δόξειεν ἂν, ἀλλὰ
 παρρησίαν μὴ φέροντος ὁ τοιοῦτος ὠθισμὸς εἶναι. Βέλτιον οὖν 2
 ὑπομένειν τὸν νουθετεῖν δοκοῦντα φίλον ἂν γὰρ ὕστερον αὐτὸς
 ἀμαρτάνῃ, καὶ δέηται νουθεσίας, αὐτὸ τοῦτο τῇ παρρησίᾳ τρό-
 πον τινα παρρησίαν δίδωσιν. Ὑπομιμησκόμενος γὰρ ἄνευ μνη- 3
 σικακίας, ὅτι τοὺς φίλους καὶ αὐτὸς εἰώθει μὴ περιορᾶν ἀμαρ-
 τάνοντας, ἀλλ' ἐξελέγχειν καὶ διδάσκειν, μᾶλλον ἐνδώσει καὶ
 παραδέξεται τὴν ἐπανόρθωσιν, ὡς οὔσαν εὐνοίας καὶ χάριτος,
 οὐ μέμψεως ἀνταπόδοσιν· οὐδὲ ὀργῆς.

λέ. Ἐτι τοίνυν ὁ μὲν Θουκυδίδης φησὶν, Ὅστις ἐπὶ μεγί-
 στοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλευέται τὸν δὲ φίλον
 προσήκει τὸ ἐκ τοῦ νουθετεῖν ἐπαχθῆς ὑπὲρ μεγάλων ἀναδέχε-
 σθαι καὶ σφόδρα διαφερόντων. Ἄν δ' ἐπὶ πᾶσι καὶ πρὸς πάντα 2
 δυσκολαίνη, καὶ μὴ φιλικῶς, ἀλλὰ παιδαγωγικῶς προσφέρηται
 τοῖς συνήθεσιν, ἀμβλύς ἐν τοῖς μεγίστοις νουθετῶν ἔσται καὶ ἄ-
 πρακτος ὡσπερ ἰατρὸς ὀριμὸν φάρμακον ἢ πικρὸν, ἀνγκαῖον δὲ
 καὶ πολυτελές, εἰς πολλὰ καὶ μικρὰ καὶ οὐκ ἀναγκαῖα διελθὼν,
 τῇ παρρησίᾳ κατακεχρημένος. Αὐτὸς μὲν οὖν σφόδρα φυλάξε- 3
 ται τὸ συνεχές καὶ φιλαίτιον ἑταίρου δὲ μικρολογουμένου περὶ
 πάντα, καὶ παρασυκοφαντοῦντος, ὡσπερ ἐνδόσιμον ἔξει πρὸς
 τὰ μείζονα τῶν ἀμαρτημάτων. Καὶ γὰρ ἰατρὸς Φιλότιμος ἐμ- 4
 πύου περὶ ἧπαρ ἀνθρώπου δείξαντος αὐτῷ τὸν δάκτυλον ἠλκω-
 μένον, Οὐκ ἔστι σοι, εἶπεν, ὦ τᾶν, περὶ παρωνυχίας. Οὐκοῦν
 καὶ τῷ φίλῳ δίδωσιν ὁ καιρὸς εἰπεῖν πρὸς τὸν ἐπὶ μικροῖς καὶ
 μηδενὸς ἀξίους ἐγκαλοῦντά τι, Παιδιάς καὶ πότους καὶ φλυα-
 ρίας λέγομεν οὔτος, ὦ τᾶν, ἀποπεμφάσθω τὴν ἑταίραν, ἢ παυ-

σάσθω κυβέλων, καὶ τὰ ἄλλα θαυμαστός ἡμῖν ἀνθρωπός ἐστιν.

6 Ὁ γὰρ εἰς τὰ μικρὰ συγγνώμην λαδῶν, οὐκ ἀηδῶς εἰς τὰ μείζονα τῷ φίλῳ παρρησιακῶν δίδωσιν· ὁ δ' ἐγκείμενος αἰεὶ, καὶ παταχοῦ πικρὸς καὶ ἀτερπής, καὶ πάντα γνώσκων καὶ πολυπραγμονῶν, οὐδὲ παισὶν ἀνεκτὸς οὐδὲ ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ δοῦλοις ἀφόρητος.

λς'. Ἐπεὶ δὲ οὔτε τῷ γῆρᾳ πάντα πρόσσεστι κακά, κατ' Εὐριπίδην, οὔτε τῇ τῶν φίλων ἀδελτηρίᾳ, δεῖ μὴ μόνον ἀμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ κατορθοῦντας ἐπιτηρεῖν τοὺς φίλους, καὶ νῆ Δία προθύμως ἐπαινεῖν τὸ πρῶτον· εἴθ' ὡσπερ ὁ σίδηρος, πυκνοῦται τῇ περιψύξει καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, ἀνεθείς πρῶτον ὑπὸ θερμότητος καὶ μαλακὸς γενόμενος, οὕτω τοῖς φίλοις διακεχυμένοις καὶ θερμοῖς οὔσιν ὑπὸ τῶν ἐπαινῶν ὡσπερ βαφὴν

2 ἀτρέμα τὴν παρρησιάν ἐπάγειν. Δίδωσι γὰρ ὁ καιρὸς εἰπεῖν, Ἄρ' ἀξία ἐκεῖνα τούτοις παραβάλλειν; ὄρας τὸ καλόν, οἷους καρπούς ἀποδίδωσι; ταῦτα ἀπαιτοῦμεν οἱ φίλοι, ταῦτ' ἔστιν οἰκεία, πρὸς ταῦτα πέφυκας· ἐκεῖνο δὲ ἀποδιωπομπητέον,

Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβιο θαλάσσης.

3 Ὡς γὰρ ἰατρός εὐγνώμων βούλοιτ' ἂν ὑπνῶ καὶ τροφῇ μᾶλλον ἢ καστορίῳ καὶ σκαμμωνίῳ τὸ νόσημα λύσαι τοῦ κάμνοντος· οὕτω καὶ φίλος ἐπεικής, καὶ πατήρ χρηστός, καὶ διδάσκαλος, ἐπαινῶ μᾶλλον ἢ ψόγῳ χαίρει πρὸς ἐπανόρθωσιν ἠθους χρώμενος.

4 Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ποιεῖ τὸν παρρησιαζόμενον ἥκιστα λυπεῖν, καὶ μάλιστα θεραπεύειν, ἢ τὸ φειδόμενον ὀργῆς, ἐν ἧθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἀμαρτάνουσιν. Ὅθεν οὔτε ἀρνούμενους δεῖ πικρῶς ἐξελέγχειν, οὔτε κωλύειν ἀπολογουμένους, ἀλλὰ καὶ προφάσεις εὐσχήμονας ἀμωσγέπως συνεκπορίζειν, καὶ τῆς χειρῶνος αἰτίας ἀφισταμένους, αὐτοὺς ἐνδιδόναι μετριωτέραν, ὡς ὁ Ἐκτωρ,

Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ,

πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὡς οὐκ ἀπόδρασιν, οὐδὲ δειλίαν εὔσαν, ἀλλ' ὀργὴν τὴν ἐκ τῆς μάχης ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Καὶ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ Νέστωρ,

λς'. Κατ' Εὐριπίδην) Φοινίσσ. 532. ἡ Ἰοκάστη λέγει ταῦτα πρὸς τὸν υἱὸν Ἐτεοκλέα.

«Ὁ τέκνον οὐχ ἅπαντα τῷ γῆρᾳ κακά,

Ἐτέοκλεες, πρόσσεστιν· ἀλλ' ἡμπειρία

Ἐχοι τε λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.»

— Ὡσπερ σίδηρος πυκνοῦται τῇ πε-

ριψύξει) Ἀρέτκει ἢ παρομοίωσις αὐτῆς εἰς τὸν Πλούταρχον· λέγει δὲ καὶ ἐν Συμποσ. «Φειδῶλός ἀνήρτε καὶ μικρολόγος, ἐμπεσῶν εἰς ἔρωτα, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρος, ἀνεθείς καὶ μαλαχθεὶς, ἀπαλὸς καὶ ὑγρὸς καὶ ἠδῶν.»

2. Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα) Ἠλ. Ζ'. 347

5. Δαιμόνι) Ἠλ. Ζ'. 326.

— σὺ δὲ σὼ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἷξας.

ἠθικώτερον γάρ, οἶμαι, τοῦ Ἡδίκησας, καὶ Ἠσχημόνησας, καὶ
Οὐκ ἐπέστησας, τοῦ Ἠγνόησας· καὶ τό, Μὴ φιλονεῖκει πρὸς τὸν
ἀδελφόν, ἢ τό, Μὴ φθόνει τῷ ἀδελφῷ· καὶ τό, Φύγε τὴν γυναῖκα
διαφθείρουσαν, ἢ τό, Παῦσαι τὴν γυναῖκα διαφθείρων. Τειοῦ- 6
τον γάρ ἡ Θεραπευτικὴ παρρησία ζητεῖ τρόπον ἢ δὲ πρακτικὴ
τὸ ἐναντίον. Ὅταν γάρ ἡ μέλλοντας ἀμαρτάνειν ἐκκρούσαι δε-
ήση, ἢ πρὸς ὀρμὴν τινα βίαιον ἰσταμένους ἐξ ἐναντίας φερομένην,
ἢ πρὸς τὰ καλὰ μαλακῶς καὶ ἀπροθύμως ἔχοντας ἐντεῖναι καὶ
παρορμηθεῖν θελήσωμεν, εἰς αἰτίας δεῖ μεταφέρειν ἀτόπους καὶ
μὴ προεπούσας τὸ γινόμενον. Ὡς ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλ- 7
λέα παροξύνων Ὀδυσσεύς, οὗ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖ-
πνον, ἀλλ'

Ἴδῃ, (φρσί,) τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια
Δεδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος, καὶ ἀ-
ποπλεῖν λέγοντος,

Ἐγ' ᾧδ', ὁ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
Ἄλλ' ἐγγύς Ἐκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν,

Τὸν μὲν οὖν θυμοειδῆ καὶ ἀνδρώδη, δειλίας δόξῃ· τὸν δὲ σώφρο- 8
να καὶ κόσμιον, ἀκολασίας· τὸν δ' ἐλευθέριον καὶ μεγαλοπρεπεῖ,
μικρολογίας καὶ φιλαργυρίας, δεδιττόμενοι, παρορμῶσι πρὸς τὰ
καλὰ, καὶ τῶν αἰσχυρῶν ἀπελαύνουσι, μέτριοι μὲν ἐν τοῖς ἀ-
νηκέστοις ἐξεταζόμενοι, καὶ τὸ λυπούμενον καὶ τὸ συναλγοῦν
πλέον ἐν τῷ παρρησιάζεσθαι τοῦ ψέγοντος ἔχοντες· ἐν δὲ ταῖς
κωλύσεσι τῶν ἀμαρτανομένων, καὶ πρὸς τὰ πάθη διαμάχαις,
σφοδροὶ καὶ ἀπαραίτητοι καὶ συνεχεῖς ὄντες· οὗτος γάρ ὁ και-
ρὸς εὐνοίας ἀθρύπτου καὶ παρρησίας ἀληθινῆς ἐστίν. Τῷ δὲ ψέ- 9
γειν τὰ πραχθέντα καὶ τοὺς ἐχθροὺς κατ' ἀλλήλων ὀρώμεν
χρωμένους· ὡσπερ Διογένης ἔλεγεν, ὅτι τῷ μέλλοντι σώζεσθαι
δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν· εἰ μὲν γάρ
διδάσκουσιν, εἰ δὲ ἐλέγχουσι. Βέλτιον δὲ τὰς ἀμαρτίας φυλάτ- 10
τεσθαι, τοῖς συμβουλεύουσι πειθόμενον, ἢ μετανοεῖν ἀμαρτόντα διὰ
τοὺς κακῶς λέγοντας. Καὶ διὰ τοῦτο δεῖ καὶ περὶ τὴν παρρη- 11
σίαν φιλοτεχνεῖν, ὅσῳ μέγιστόν ἐστι καὶ κρότιστον ἐν φιλίᾳ

— Σὺ δὲ σὼ μεγαλήτορι) Ἰλ. I. 109.

8. Ἐξεταζόμενοι) ὄντες

9. Ὡσπερ Διογένης ἔλεγεν) Ταῦτα περὶ
τούτου λέγει ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ « Π. ἀν
τις αἰτθ. Ἐ. Προκ. ἐπ' ἀρετῇ » Διογένης

ἔλεγε τῷ σωτηρίας δεομένοι ζητεῖν προ-
σέχειν ἢ φίλον σπουδαῖον ἢ διάπυρον ἐχ-
θρόν, ὅπως ἐλεγχόμενος ἢ θεραπευόμενος
ἀπορεύῃ τὴν κακίαν. α. ἀλλαχοῦ δὲ ἀπο-
οἶδει αὐτὸ εἰς τὸν Ἀντισθένη.

φάρμακα, εὐσταχίας τε καιροῦ μάλιστα καὶ κράσεως μέτρον ἔχούσης αἰεὶ δεομένην.

- λζ. Ἐπειταίνου, ὡσπερ εἴρηται, πολλάκις ἡ παρρησία τῶν θεραπευομένων λυπηρὰ ὑπάρχει, δεῖ μιν μείσθαι τοὺς ἰατροὺς· οὔτε γὰρ ἐκεῖνοι τέμνοντες, ἐν τῷ πρᾶξεν κατ' ἀλγεῖν κατὰλείπουσι τὸ πέπονθος, ἀλλ' ἐνέδρεξαν προσηγῶς καὶ κατηρόνησαν· οὔτε οἱ νοθετοῦντες ἀστείως, τὸ πικρὸν καὶ δηκτικὸν προσβιάζοντες ἀποτρέχουσιν, ἀλλ' ὁμιλίαις ἐτέραις καὶ λόγοις ἐπεικέσιν ἐκφοῦνται καὶ διαχέουσιν, ὡσπερ οἱ λιθοζόοι τὰ πλήγυντα καὶ περι-
2 κοπέυτα τῶν ἀγκυμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανούντες. Ὁ δὲ πληγείς· μὲν τῇ παρρησίᾳ καὶ χαραχθείς, ἀρεθείς δὲ τραχὺς καὶ οἰδῶν καὶ ἀνώμαλος ὑπ' ὀργῆς, δυσανάκλητος αὐθίς ἐστι, καὶ
3 δυσπαρηγόρητος. Διὸ καὶ τοῦτο δεῖ παραφυλάττειν ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς νοθετοῦντας, καὶ μὴ προαπολείπειν, μηδ' ἐπειεῖσθαι πέρας ὁμιλίας καὶ συνουσίας τὸ λυπεῖν καὶ παροξύνον τοὺς σπληνῆθεις.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῷ ὀε τῷ β' τόμῳ.

Α'. Ἐκ τῶν Λουκίανου,

	Σελ.
Ε'. Κατάπλους ἢ τύραννος.	1.
ΣΤ'. Χάρων ἢ ἐπισκοποῦντες.	17.
Ζ'. Πλοῖον ἢ Εὐχαί.	34.
Η'. Νιγρίνος ἢ περὶ φιλοσόφου ἥθους.	55.
Θ'. Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἦτοι βίος Λουκίανου.	73.

Β'. Ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος διαλόγων.

Α'. Εὐθύφρων ἢ περὶ ὀσίου, πειραστικός.	82.
Β'. Ἀπολογία Σωκράτους, ἠθικός.	102.
Γ'. Κρίτων ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαίου, ἠθικός.	135.
Δ'. Ἀλκιδίαδης δεύτερος ἢ περὶ προσευχῆς.	150.
Ε'. Μενέξενος ἢ ἐπιτάφιος.	166.

Γ'. Ἐκ τῶν τοῦ Πλουτάρχου Χαιρωνέως.

Α'. Περὶ παιδῶν ἀγωγῆς.	185.
Β'. Περὶ τοῦ Ἀκούειν.	208.
Δ'. Πῶς ἂν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου.	229.